

[Poul Schlüter.]

om vi da vil tage ansvaret for den politik, regeringen har ført, så behøver jeg vist ikke at gå dybt ind i den betragtning, for det siger sig selv, at det vil vi ikke. Vi ville have fortsat den politik med hensyn til udgifter og skatter, som var udtrykt i den borgerlige regerings finansplan for september 1971. Den ville vi have fortsat. Sådan er det ikke gået.

Men vi mener, at tidspunktet er modent, hvor det er på sin plads at opfordre regeringen til at give de borgerlige partier indflydelse, således at vi fra nu af, mere end før, kan være fælles om at løse den store, vigtige og gode sag at få hold på de offentlige danske udgifter og få skattetrykket lempet, så det bliver til at leve med.

Derfor vil jeg også sige, at jeg tror, folketinget skal arbejde på en helt ny måde i udgiftspolitikken. Jeg vil godt tilbyde regeringen et ekstraordinært samarbejde i den situation, vi nu befinder os i, om udarbejdelsen af næste års finanslov. Et sådant tilbud kan gå ud på, at oppositionen allerede nu inddrages i det forberedende arbejde med næste finanslovsforslag og arbejder med sommeren igennem, således at man kan sikre et flertal i folketinget for besparelser, der mindst svarer til skattelettelsen. Vi har fremlagt vore spareforslag; nogle af forslagene synes andre om, og andre vil kunne supplere vore spareforslag. For at sikre den økonomiske forsvarlighed af skattelettelsen bør folketinget naturligvis skaffe balance allerede i år i form af yderligere besparelser i forhold til den finanslov, som nu er gældende lov.

Efter vor opfattelse vil det være en god arbejdsmetode, om oppositionspartierne allerede nu inddrages i forberedelsen af næste finanslov, så det kan blive pålagt de enkelte styrelser og ministerier i udarbejdelsen af detaljerne til det finanslovsforslag, som jo først skal fremsættes i november måned, at holde sig inden for bestemte budgetrammer. Så kunne man tænke sig, at det var muligt for folketinget i september under en ekstraordinær samling, som jeg tror er nødvendig, at vedtage en samlet finansplan, som pålægger regeringen at holde udgifterne til næste år inden for bestemte rammer, således at vi forsvarligt, samtidig, i september måned kan vedtage den lempede skatteskala.

Derfor skal man opfatte vort forslag til regeringen som et tilbud om et bredt, forpligtende samarbejde. Uden et samarbejde af helt ny karakter mellem regeringen og den borgerlige opposition tror jeg ikke der er realistiske muligheder for at få virkeliggjort det konservative skattelettelsesforslag. Men dette er en hovedopgave nu og vil være det igennem alle månederne frem til 1. januar. Hvis vi vil samarbejde, kan vi løse den sag; ellers ikke.

Finansministeren (Grünbaum): Først en rent teknisk bemærkning — jeg skal ikke gå ind i videre debat omkring skatteskalaer osv. — om, hvorvidt det er nødvendigt allerede nu, af rent tekniske grunde, at gå ind i drøftelser omkring ændringer i skatteskalaen, som hr. Poul Schlüter var inde på det, da han sagde, at udskrivningsprocenten kan vi klare til oktober, men vi kan ikke klare det, hvis vi først kommer med forslag om ændringer i skalaen til oktober. Det er efter min mening en fejltagelse.

Det, vi ikke kan klare, er de drøftelser og forhandlinger, der må til mellem partierne for at nå frem til et eventuelt fælles oplæg om en ændring af skatteskalaen. Derfor har jeg tilbudt folketingets skatteudvalg følgende, og det er også blevet accepteret af folketingets skatteudvalg: hvis regeringen vurderer det således, at der er muligheder for ændringer i retning af en lettelse, således at der skal ændringer af skatteskalaen til og vi ikke bare foreslår ændring af udskrivningsprocenten, så skal jeg, og det har jeg forpligtet mig til, komme til folketingets skatteudvalg i begyndelsen af september, således at der bliver rimelig tid til at forberede dette. Så kan det altså vedtages af folketinget i oktober og køres ind i vores system. Det skulle der ikke være noget teknisk i vejen for.

Må jeg sige om tilbuddet til regeringen om et ekstraordinært samarbejde med oppositionen omkring budgettet allerede nu, at det er jo et spørgsmål, der går temmelig langt ud over det forslag, der her foreligger. Det hører vel nærmere hjemme i den afsluttende storpolitiske debat. Jeg kan ikke på stående fod svare på et sådant spørgsmål. Jeg vil sige ligesom hr. Nyboe Andersen, at efter mine erfaringer — jeg har dog også nogle erfaringer på det område — så ville